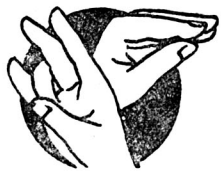

НАШЕ

ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 26 (156)

Субота, 27 червня 1970 року

Ціна 2 коп.

На обласних конференціях

ПРИ ВИСОКІЙ АКТИВНОСТІ

У ОДЕСЬКОМУ Будинку культури відбулася XIII обласна конференція УТОГ. Зі звітною доповіддю перед делегатами виступила голова облвідділу В. Семенова. Вона підвела підсумки роботи обласної організації Товариства, розповіла про підготовку до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

— Соціалістичне змагання за гідну зустріч ленінського ювілею, — сказала доповідач, — принесло відраді змін на всіх ділянках виробництва і культурно-масової роботи.

За звітний період Одеські учбово-виробничі підприємства перейшли на нову систему планування й економічного стимулювання, підвищилися матеріальна зацікавленість працівників. За останній час 128 сімей робітників і службовців відсвяткували новосілля в нових благоустроєних квартирах. Завдяки ударній праці, колективи УВП-2 і УВП-3 в червні вже виконали п'ятирічні плани. А працівники УВП-1 завершили п'ятирічку ще у травні цього року.

Республіканська ленінська естафета культосвітніх закладів УТОГ, що пройшла по області, сприяла

поліпшенню масово-політичної та культурно-виховної роботи. За підсумками її проведення Одеській області присуджено третє місце.

Багато уваги приділяє облвідділ питанню освіти членів Товариства. У вечірній школі робітничої молоді навчається 192 чоловіки, а в Київській заочній — 28. Облвідділ тримає тісний зв'язок з школами-інтернатами на території області і подає активну допомогу у трудовлаштуванні їх випускників.

Значно покращалась робота по обслуговуванню трудящих глухих, що проживають в сільській місцевості. Працівники міжрайвідділів УТОГ систематично проводять подвірні обходи, під час яких знайомлять їх з життям Товариства, вивчають запити трудівників. За звітний період проведено 1346 таких обходів і обслуговано 1700 мешканців сіл.

При всіх районних клубах організовано гуртки по вивченню міміки, а в Котовську — любительську кіностудію, в Балті — драматичний гурток.

За підсумками соціалістичного змагання районних культосвітніх закладів перше місце по області зайняв Балтський клуб, друге —

Ізмайльській, третє — Болградській.

Але поруч з успіхами доповідач В. Семенова відмітила також недоліки, котрі ще мають місце в діяльності обласної організації, міжрайвідділів, культосвітніх закладів, на учбово-виробничих підприємствах. Про це говорили у своїх виступах і делегати конференції.

Так, В. Осипов піддав гострій критиці роботу обласного будинку культури, що не приділяє належної уваги організації відпочинку трудящих у вихідні дні. Про слабкий зв'язок облвідділу з УВП говорила делегат М. Ільєнко.

У своєму виступі делегат А. Крамаровський відзначив, що в останній час облвідділ проводить мало виїзних засідань.

В обговоренні доповіді взяли участь також І. Мусяк, т.т. Лісницький, Гудзь та інші. Конференція прийняла постанову, спрямовану на усунення виявлених недоліків в роботі облвідділу та низових організацій УТОГ.

На організаційному пленумі новообраного правління головою облвідділу знову обрано В. І. Семенову.

Ю. ГЕР.

П'ЯТИРІЧКУ—ДОСТРОКОВО

Успішно виконуючи соціалістичні зобов'язання, колектив Івано-Франківського учбово-виробничого підприємства глухих достроково завершив п'ятирічне завдання.

Виготовлено і реалізовано продукції на суму 14 мільйонів 393 тисячі карбованців, що становить 101 процент п'ятирічного плану. За період п'ятирічки підприємство виготовило і реалізувало два мільйони 550 тисяч верхніх чоловічих сорочок, 160 тисяч ватних ковдр та інших виробів.

До кінця п'ятирічки колектив учбово-виробничого підприємства дасть населенню понад план більш, ніж 420 тисяч чоловічих сорочок.

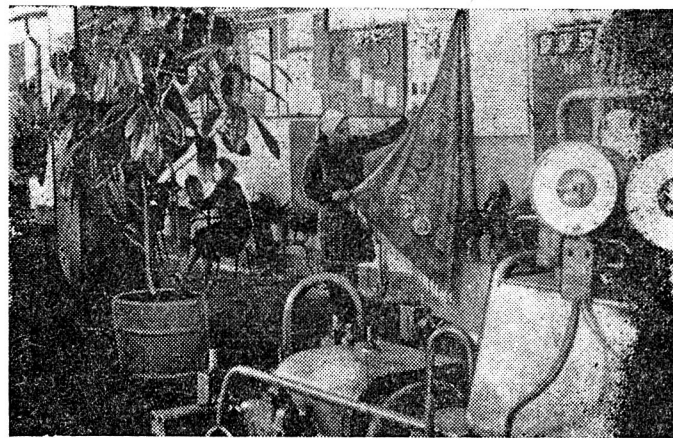
М. ЗАКОВИРІНА.
Директор Івано-Франківського УВП.

★ ★ ★

Соціалістичне змагання, розгорнуте на Одеському УВП-3, дало добрі наслідки. Днями колектив підприємства достроково завершив виконання п'ятирічного плану.

За чотири роки і п'ять з половиною місяців підприємство виробило продукції на суму 5,5 мільйона карбованців.

Р. КОГАН. Директор Одеського УВП-3.

Київське дослідне підприємство, яке відвідали наші гості з Болгарії. На фото: (зверху) цех пластмасового литва. (Внизу): конвеєр по складанню квартирних електрощитів.

Гості з Народної Республіки Болгарії

Члени Співки глухих з Народної Республіки Болгарії товариші В. Панев, І. Куртев, В. Маміхін та І. Котелієв продовжували знайомитися із учбово-виробничими підприємствами, культосвітніми закладами та організаціями Українського товариства глухих.

Наші гості відвідали Кам'янець-Подільське, Чернівцьке, Львівське № 1, Дрогобицьке та Київське дослідне учбово-виробничі підприємства.

24 червня наші гості відвідали

Республіканську виставку досягнень народного господарства, а на другий день були присутні на прем'єрі «Легенда про райдугу», яку показав Республіканський театр міміки та жесту глухих «Райдуга».

Всюди, де побували наші друзі з Болгарії, вони знайомились із роботою обласних відділів УТОГ, постановкою культосвітньої роботи, проглядали кінофільми, які створили члени УТОГ. У містах знайомились із історичними пам'ятниками, милувалися краєвида-

ми Києва, зробили прогулянку по Дніпру.

У передостанній день, перед виїздом у Софію, наші гості побували на прийомі у Міністерстві соціального забезпечення, та на прийомі у Центральному правлінні Українського товариства глухих.

27 червня, поїздом, члени Співки глухих з Народної Республіки Болгарії виїхали на батьківщину.

Щастя вам в дорозі, дорогі друзі!

У НОВИХ умовах господарю-

вання в значній мірі підвищується роль майстра на виробництві. Аналіз робочого дня, зроблений на ряді підприємств Товариства глухих, показав, що майже третину робочого часу майстри витрачають на оформлення нарялів, табелів, «вбивання» і доставку заготовок, на різні наради та засідання. У них майже не залишається часу, наприклад, щоб зробити економічний аналіз. Так, на деяких підприємствах, через погану організацію праці майстри вимушені займатись різного роду конторськими і господарськими справами на шкоду безпосередньому керівництву виробництвом.

Зрозуміло, все це негативно відбивається на продуктивності праці, на виконанні колективами бригад і змін виробничих завдань. План колективи виконують, але з великою затратою робочого часу і матеріалів. Тому в даний час немірно підвищується роль майстра, як організатора виробництва.

Розповідає Євгенія Іванівна Забродіна, головний інженер Полтавського учбово-виробничого підприємства № 1:

— Головне завдання майстра — забезпечити виконання виробничого плану, націлити колектив на досягнення накреслених рубежів. Кожен майстер знає свої права та обов'язки, та не кожен може пов-

МАЙСТЕР ДІЛЬНИЦІ—ОРГАНІЗАТОР ВИРОБНИЦТВА

ністю використовувати їх. Розстановка робітників на ділянці, розподіл роботи серед них, спостереження за ходом роботи, за дотриманням технологічного режиму, контроль за якістю продукції — основні обов'язки майстра. Коротко кажучи, майстер повинен бути організатором. В цьому ми і допомагаємо майстрам. Форму змінного завдання заплановано так, що вона дозволяє майстрам знати стан справ на робочих місцях, кількість виготовленої продукції. Іншими словами, перед очима майстра постала чітка картина роботи ділянки.

Взагалі, є два типи майстрів. Одні метушаться, поспішають, намагаються зробити все самі, а робота ледве йде. Коли ж такий майстер хворіє, на ділянці все йде шкереберть. У іншого ж організатора праці так відмінно налагоджена, що, на перший погляд, здається, і майстер непотрібен. До цих можна віднести і майстра другої бригади комуністичної праці нашого УВП В. Заливадну.

Продуктивність праці за останні роки в її бригаді різко підвищилась, дякуючи правильній розстановці кадрів. Кожна трудівни-

ця знає своє завдання, свою технологічну операцію. Складну роботу виконують робітники, які мають більший досвід, або ж які за своїми фізичними даними можуть працювати краще. Наведу приклад. Швея О. Говтвяниця виконувала порівняно нескладну операцію — зточку ліктьових швів у рукавах. Працювала відмінно, але майстер помітила, що запас сили і вміння у робітницю ще чималий. В. Заливадна перевела робітницю на більш складну операцію — закріплення кишень-листочок та приточування лат на полочках. З цієї ж операції на складнішу перейшла Людмила Тернова. Взагалі, трудівниці бригади привчені раціонально витрачати робочий час. Цьому сприяє і рівномірне завантаження робочих місць на потоці.

Робота на потоці побудована так, що В. Заливадна кожному годину одержує інформацію про ритмічність праці. Запускаючи на конвеєрі звітує майстру, скільки одиниць виробів запущено за годину. Робітниця, яка виконує кінцеву операцію, звітує, що взагалі зроблено. Так, кожному годину майстер має графік ритмічності праці і у випадку, коли трапляється якась

неув'язка на конвеєрі, В. Заливадна має змогу своєчасно ліквідувати недолік.

— Важливе значення для ритмічності праці, — розповідає майстер, — має задача готової продукції з першого пред'явлення, бо про яку ритмічність може йти мова, коли вироби повертаються на доробку. В бригаді запроваджено міжопераційний контроль. Робітниця повертають одна одній вироби, якщо помітять недоліки в пошиві. Ритмічній праці допомагає і те, що всі робітниця оволоділи декількома суміжними операціями.

— Велику частину робочого часу майстрів, — продовжувала свою думку головний інженер, — вивільнило введення посад старших майстрів. Тепер вони займаються одержанням і доставкою крою, фурнітури та здачею готової продукції. Майстри діляниць безпосередньо займаються організацією праці.

Загальновідомо, що майстер на ділянці — це не тільки технічний керівник, але й організатор і вихователь колективу. Робота з людьми, вміння згуртувати колектив, культура взаємовідношень з підлеглими набувають важливого

значення у діяльності кожного майстра і у великій мірі впливають на ріст продуктивності праці. В. Заливадна, наприклад, відмінно знає кожну операцію пошиву, вміє показати і навчити, знайде вірну стежку до серця робітниці. Все це разом і дає той сплав організатора виробництва і вихователя колективу, без якого немислимі виробничі досягнення окремих ділянок виробництва.

На Полтавському УВП-1 зроблено багато для виховання майстрів. Та все ж треба зробити ще більше, щоб підвищити роль майстра на виробництві, створити йому всі умови для плідної діяльності. Щоб підвищити ефективність праці майстрів, максимально звільнити час для виконання ними їх прямих функцій, партійні та профспілкові організації учбово-виробничих підприємств УТОГ повинні допомагати керівництву підприємств вирішити ряд задач. Наприклад, організувати роботу кожного майстра на науковій основі, обладнати для нього гарне робоче місце, навчити майстрів керувати колективами.

В. ГЛУЩЕНКО.

ЛЮДИНА З ЛЕГЕНДАРНОГО...

У залі тиша. Присутні зацікавлено дивляться на стрункого, силовусого чоловіка. Перед учасниками зональних змагань з волейболу виступає колишній матрос, член повстанської суднової комісії легендарного броненосця «Князь Потьомкін-Таврійський» Іларіон Павлович Шестидесятний.

Пам'ять старого матроса, незважаючи на те, що він «розміняв» дев'ятий десяток, напрочуд ясна. Є про що розповісти Іларіону Павловичу. Він був активним учасником всієї легендарної потьомкінської епопеї. Разом з героями першої російської революції зійшов І. Шестидесятний у румунському порті Констанца, як політичний емігрант.

Довго поневірявся по чужих землях. З Румунії попрямував до Женеви, де на той час гуртувалось ядро російської революційної еміграції. Потім в пошуках засо-

бів для життя подався до Канади. Лише в 1927 році повернувся він на рідну Україну.

У 1965 році, в день шестидесятиріччя потьомкінської епопеї, в Одесі відкрили монумент Слави. На це свято був запрошений І. Шестидесятний та інші ветерани. Слав брезент і перед очима боїових побратимів постав груповий скульптурний портрет героїв-потьомкінців. З хвилюванням прочитали вони викарбувані на граніті слова В. І. Леніна: «Броненосець «Потьомкін» залишився переможеною територією революції».

Після виступу Іларіона Павловича Шестидесятного учасники зустрічі подякували йому за цікаву розповідь і подарували букет живих квітів. А потім разом подивилися концерт художньої самодіяльності Хмельницького Будинку культури глухих.

Н. КЛЕЙМАН.

ТРАДИЦІЙНИЙ ВЕЧІР

Щороку Чернігівська школа робітничої молоді для глухих та обласний будинок культури урочисто відзначають кінець навчального року. Так було і нині.

До цього вечора давно готувалися учні і вчителі. Всім хотілося зустріти його якнайкраще, адже навчальний рік був особливим — ювілейним.

І от заняття вже zostалися позаду. В святково прикрашеному залі будинку культури зібралися учні, випускники, робітники УВП. Серед тих, хто з високими оцінками закінчив 12-й клас — К. Войстрик, О. Матлаш, М. Портянко.

З оцінками «відмінно» і «добре» закінчили навчання Т. Білоус, Л. Мілейко, В. Драна, С. Логанюк, Л. Телюк, Л. Мельник та інші.

Директор учбово-виробничого підприємства Д. Углич вручив випускникам пам'ятні подарунки. Після офіційної частини відбувся концерт, в якому взяли участь також і кращі учні-активісти гуртків художньої самодіяльності будинку культури.

Г. БОЯРЧЕНКО.

м. Чернівці.

Будемо вчитись

У будинку культури Запорізького облвідділу УТОГ відбувся святковий вечір, присвячений закінченню навчального року в вечірній школі робітничої молоді.

Серед випускників було і подружжя Косинських. Микола Косинський — робітник Запорізького автозаводу «Комунар» та його дружина Любов три роки успішно навчалися у вечірній школі. І ось в цьому році вони закінчили одинадцять класів. На запитання — що тепер? — подружжя впевнено відповідає: будемо продовжувати вчитись.

С. МОРДУШЕНКО.

28 ЧЕРВНЯ — ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ МОЛОДІ

Молодь — величезна творча сила радянського суспільства, майбутнє нашої Батьківщини, її надія і гордість. Юнаки і дівчата натхненно працюють, оволодівають знаннями, досягненнями сучасної науки і техніки, беруть участь у перетворенні життя на комуністичних засадах. Вони будують міста і селища, заводи і шахти, електростанції і газопроводи, освоюють необжиті райони, відкривають «комори» природних багатств.

ми партії в розв'язанні історичних завдань боротьби за комунізм, мир і соціальний прогрес.

* У лавах ВЛКСМ нині налічується 25 мільйонів юнаків і дівчат — робітників, колгоспників, воїнів, студентів, учнів. Щороку до комсомолу вступають майже 3 мільйони чоловік. Понад 4 мільйони 394 тисячі чоловік налічує комсомольська організація Радянської України.

* Нема такої галузі народного господарства, науки і культури, у

ві потужності на Калуському і Черкаському хімікомбінатах, Кримському заводу двоокису титану, Кременчуцькому нафтопереробному комбінаті, Криворізькому металургійному заводі. На площі 34 тисячі гектарів споруджено зрошувальні системи.

* 150 тисяч юнаків і дівчат змагаються тепер за звання «Кращий робітник по своїй професії».

* Партія і уряд багато уваги приділяють навчанню молоді. Досить сказати, що на Україні кожен третій юнак або дівчина навчається (увечері, заочно, на стаціонарі) в школі або професійно-тех-

нічному училищі, технікумі чи вузі.

* В СРСР видається 219 молодіжних газет і журналів. Молодіжні видавництва щороку випускають понад 43,5 мільйона примірників книжок.

* Молодь бере активну участь у громадському житті країни. До Верховної Ради СРСР восьмого скликання обрано 281 депутата віком до 30 років, що становить 18,5 процента від загальної кількості депутатів. Більше тисячі молодих громадян є депутатами Верховних Рад союзних і автономних республік.

Здано перший екзамен.

Фото О. ПІНЧУКА.

«НОВОРІЧНИЙ ВОГНИК»

Ви здивуєтесь: цвіте акація, весело щебечуть пташки, гаряче припікає сонце. Одне слово — літо. І раптом «Новорічний вогник»... Що це, жарт? Ні. Рада Одеського Будинку культури УТОГ вирішила зібрати всіх глухих трудівників, які працюють в рахунок 1971 року.

У святково прибраному залі стоять столики, за якими — ударники комуністичної праці, передовики виробництва Одеських підприємств УТОГ, державної промисловості та гості з Херсону. Почесне право «запалити» вогник було надано майстрові «золоті руки», робітникові УВП-3 т. Стельмашуку, раціоналізатору УВП-1 — т. Лозовському та «Кращий за професією», робітницю УВП-2 т. Лещенко.

«Вогник» відкрив срібний медальєст Республіканського огляду художньої самодіяльності Валентин Дубовицький, який виконав пісню про Батьківщину. Після кожного виступу передовиків виробництва за заявками учасників виконувались номери художньої самодіяльності.

Гість «вогника» — швея Херсонського УВП Любов Коломійцева розповіла про хід соціалістичного змагання з Одеським УВП-2.

Всім учасникам «Новорічного вогника» були вручені квіти та пам'ятні сувеніри. Представник Одеської облпрофради Д. Кашук та голова Одеського облвідділу УТОГ В. Семенова побажали учасникам «Новорічного вогника» нових трудових перемог.

Г. ЮХИМЕНКО.

Щорса, якому незабаром виповнюється 75 років з дня народження. Ось і в неділю, 7 червня, на зустріч з тими, хто в буремні роки громадянської війни під командуванням Миколи Щорса громив ворогів молоді Країни Рад, прийшла велика група членів УТОГ.

Члени Товариства побували також в меморіальному будиночку в новоспорудженому приміщенні музею, поруч з садибою героя, де познайомилися з експозиціями музею, архівними документами, фотографіями, особистими речами М. Щорса. В цьому їм допоміг науковий працівник музею С. Боровицький. Серед архівних матеріалів — документи, що розповідають про роки встановлення Радянської влади на Україні, телеграми М. Щорса В. І. Леніну і телеграми-відповіді Володимира Ілліча, документи про успішні бої дивізії за визволення численних міст і сіл України.

На довгі роки залишиться в пам'яті глухих ця цікава і корисна зустріч з минулим відважного земляка, стійкого і мужнього борця за владу Рад.

Біля підніжжя пам'ятника М. О. Щорсу, встановленому на його садибі, відвідувачі поклали букети живих квітів.

О. КЛИМОК.

СЛІДАМИ НАШИХ ВИСТУПІВ

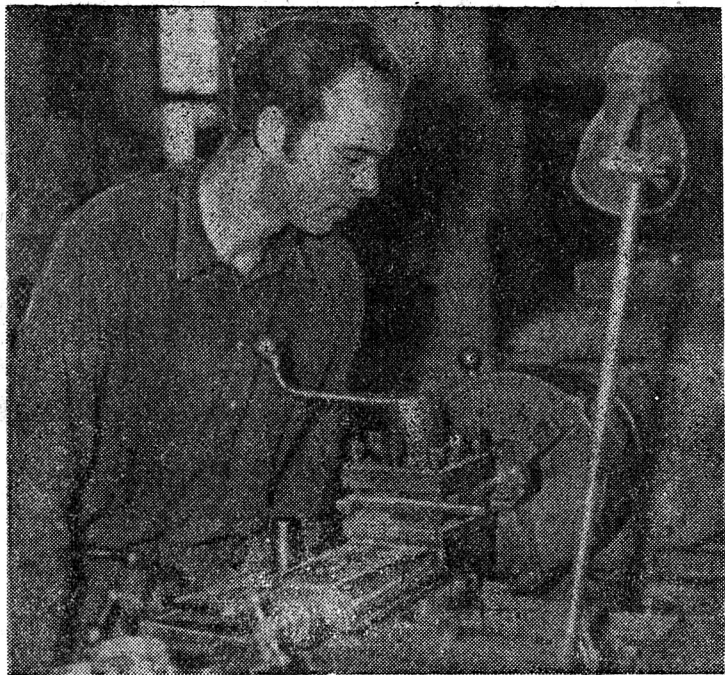
ШТРАФИ ТА ПЕНІ — НЕ З ВЛАСНОЇ КИШЕНІ

Під таким заголовком в «Нашому житті» від 13 червня цього року була вміщена кореспонденція, в якій було піддано критиці недоліки в організації виробництва на Миколаївському УВП.

Як повідомив редакцію голова Миколаївського облвідділу УТОГ М. М. Шахворост, виступ газети обговорено на партійних зборах, на засіданні місцевого комітету та на бюро первинної організації УТОГ учбово-виробничого підприємства. Згадана кореспонденція обговорена також на президії облвідділу.

Директору УВП тов. Гурину М. І. запропоновано накреслити заходи для усунення наявних недоліків у виробничій діяльності підприємства. Крім цього, в найближчий час намічено зміцнити підприємство технічними кадрами.

На чергових робітничих зборах колектив УВП буде проінформовано про заходи, що проводяться з метою усунення недоліків, зазначених у кореспонденції.

Двадцятирічним юнаком прийшов на Хмельницький ліварно-механічний завод Василь Янчук. Прийшов молодим, недосвідченим. Старий майстер знизав плечима: «Як я з ним порозуміюсь?» Та побоювання виявились марним. Хлопець напрохоту швидко полюбився робітникам, приємно здивував уважністю, наполегливістю, завзятістю у праці. Молодий токарь пильно придивлявся, як працюють досвідчені робітники.

З року в рік зростала майстерність. Прийшов час, коли за відмінну працю портрет Василя Янчука було вміщено на заводську Дошку пошани. Одним з перших він вибором звання ударника комуністичної праці. У суворого, небагатослівного майстра теплішають очі, коли він говорить про В. Янчука:

— Надійна людина. У всьому можна на нього покластися — не підведе. Золоті руки...

Василі Янчуку доручають найтоншу, найскладнішу роботу і завжди ця робота дістає оцінку «відмінно». Щоденно 150 процентів виробітку дає токарь, а це сотні понадпланових деталей. Що й

казати, вагомий внесок у загальний доробок заводського колективу. До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна В. Янчука нагороджено ювілейною медаллю. Загальне визнання і пошана, як кажуть, не закрутили голову робітникові. Завжди спокійний, уважний, він радо допомагає товаришам по праці і словом, і ділом.

Вечорами його можна бачити у будинку культури. Він завжди приходить сюди разом з дружиною Світлою і п'ятирічною Наталочкою. Василь захоплюється художньою самодіяльністю. Без його участі не проходить жоден концерт. Навіть маленька Наталочка, батькова втіха, вже виступала на сцені будинку культури.

Згаснуть вогні, солодко засне пустотлива донька, а робітник ще довго сидить над книжкою, або просто розмірковує про день минувший, готуючись до дня прийдешнього. А вранці він знову, як робить це вже чотирнадцять років підряд, стане до верстату.

А. САВЧЕНКО.

На фото: В. ЯНЧУК.

РОБІТНИЧИЙ ГАРТ

Ось уже 16 років, як я працюю інструктором-перекладачем на Запорізькому швейному об'єднанні імені Володарського. За цей час звикла до людей, до підприємства. Сьогодні я хочу розповісти про колектив компактною групи глухих. Колектив налічує 37 чоловік. Різні за віком, за робітничим досвідом, за професійною майстерністю, різні характерами, глухі трудівники складають міцну робітничу сім'ю, яка з кожним роком добивається вагомих трудових перемог.

Зранку я перш за все проходжу цехами. Цікавлюсь, що нового, з яким настроєм прийшли на роботу глухі трудівники. У відповідь завжди теплі, доброзичливі посмішки: все гаразд. Ось Раїса Борисенко. Їй не потрібно довго пояснювати виробничі завдання. Раїса Лук'янівна — багатостатніця.

Молода робітниця Світлана Сичова працює на об'єднанні лише два роки. Вже встигла освоїти декілька виробничих операцій. На яку б операцію її не поставили: обробка кишень чи виготовлення підкладки, розмітка рукавів чи обробка петель, будь-яке впевнені — все буде зроблено якнайкраще. Тетяна Ілюхіна теж працює тут два роки. Час не дуже великий, але достатній для того, щоб чесно працюючи завоювати пошану товаришів.

Окремо хочеться сказати про Надію Безуглу та Катерину Поленовську. Вони — подружки. Та й працюють вдвох на одній технологічній операції. Не буду наводити ніяких даних, скажу тільки, що про них у колективі говорять так: «Двоє, а працюють за трьох».

Майстер філіалу № 1 нашого об'єднання, коли заходить мова про трудівниць філіалу, завжди виділяє Валентину Гавро. В її руках робота, як кажуть, «горить». Своє денне завдання Валентина Тихонівна виконує швидко і якісно. У виховній роботі велику допомогу мені надає Валентина Ромалійська. У трудівниці великий життєвий досвід, на швейному об'єднанні працює 20 років. Валентина Харлампіївна систематично проводить бесіди, читає газети та журнали. В. Ромалійська нагороджена ювілейною медаллю «За доблесну працю». На честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

У короткій газетній статті нема змоги розповісти про всіх глухих трудівниць Запорізького швейного об'єднання імені Володарського. Хочу навести тільки одну цифру, яка красномовніше від слів розкаже про самовіддану, натхненну працю колективу компактною групи: з тридцяти семи глухих трудівниць — 35 ударниці комуністичної праці.

Н. ФІЛОНЕНКО.

Інструктор-перекладач.

КОНЦЕРТ ДЛЯ ДЕЛЕГАТІВ

Колектив художньої самодіяльності Павлоградського Будинку культури Дніпропетровської області дав концерт для делегатів міжрайонної конференції в м. Дніпропетровську.

Павлоградці показали глядачам композицію «Наш герб» Я.

Смелякова. Н. Чернова, Р. Кустова, А. Скопінкер добре виконали угорський, молдавський, литовський та чеський танці.

На закінчення делегати подивились цікаву одноактну п'єсу. Нині павлоградці працюють над новою програмою.

І. ЗІНЧЕНКО.

20 РОКІВ НА ЗАВОДІ

Друзі ширі вітали Володимира Майоренка з своєрідним ювілеєм в його житті. На міжрайонній конференції, яка щойно закінчила свою роботу, його знову одностайно обрали до керівного органу. Ось уже 20 років Володимир Майоренко — член правління Прилуцького міжрайвідділу УТОГ.

Чим же заслужив він таку повагу і довіря?

Двадцять років тому, весняної пори, молодий, енергійний Володимир Майоренко приїхав з Полтавщини на Чернігівщину в місто Прилуки. Приїхав просто так, озайомитись з містом, розташованим не так далеко від його рідного краю. Зайшов до клубу глухих, що містився в той час в старому, напівзруйнованому приміщенні, цікавився його роботою, познайомився з глухими, з їх життям. Привітні прилучани сподобалися Володимирі. Вирішив залишитись жити і працювати в Прилуках. Влаштувався слюсарем на завод ім. С. М. Кірова. Відтоді тісно пов'язав своє життя з життям колективу глухих міста, з діяльністю міжрайвідділу. Тієї ж весни прилучани обрали його до правління. З головою поринув у громадську працю. Нерозв'язаних питань, важливих і термінових, було багато. Хотілося зробити все можливе для зміцнення організації УТОГ, а тому кожного дня в приміщенні клубу, в числі активістів завжди можна було побачити Володимира Майоренка. Він давав пропозиції щодо організації гуртків художньої самодіяльності,

спортивних секцій, роботи відділу в цілому. Сам особисто брав участь в цих гуртках і секціях.

Риси колективізму, чесності, доброти в характері Володимира, організаційні здібності приваблювали до себе його товаришів. На заводі, де працював, компактна група глухих зросла до 20 чоловік. Його обрали головою первинної організації УТОГ. Ім'я Володимира Майоренка занесено на Дошку пошани заводу.

Багато віддано енергії, ініціативи, умінь громадському життю. За це Володимир Петрович Майоренко користується особливою повагою. Його трудові заслуги відзначені ленінською ювілейною медаллю, його ім'я занесено до Книги пошани обласного УТОГ.

О. КЛИМОК.

На фото: Володимир Майоренко.

РОБОЧЕ МІСЦЕ І ПЛАН

КУЛЬТУРА виробництва включає в себе велике коло проблем. Це не тільки квіти і красиво написані лозунги, а, насамперед, постійне вдосконалення виробництва на основі впровадження нової техніки, прогресивної технології й наукової організації праці, що забезпечить високі техніко-економічні показники.

Основна ланка будь-якого виробництва, від якої залежить культура праці й її продуктивність — робоче місце. Цю думку мені хочеться проілюструвати прикладами з виробничого життя нашого підприємства.

У бригаді, яку очолює майстер В. Самсонова, в основному працює молодь. Раніше колектив був зайнятий випуском рукавиць і простирал. Більшість робітниць не виконували норм виробітку. Так само з місяця в місяць не все гаразд було і з планом бригади. На УВП цей колектив вважався слабким і відсталим. Приміщення цеху, де працювала бригада, мав дуже сірий і незатишний вигляд. Напівфабрикат від однієї швей до іншої переносили вручну, швейне обладнання в цеху стояло застаріле.

Можливо, так ще тривало б дуже довго, але на УВП виникла необхідність створити ще одну бригаду для пошиття робочих костюмів. Спочатку ми вирішили розсіяти відстаючих робітниць по передових бригадах, де трудяться наші ветерани, а звідти взяти передових виробничниць і створити ще одну бригаду в кількості 30 чоловік.

З цього приводу в нас було багато різних думок і ділових суперечок. Врешті ми прийшли до такого висновку: пошиття робочих костюмів треба таки доручити цій бригаді і допомогти їй подолати відставання.

Перші місяці бригада швей майстра В. Самсонової продовжувала працювати на старому обладнанні й агрегаті, що й раніше. Робота йшла зі скрипом. Незважаючи на те, що старший майстер А. І. Турчак і технолог Н. А. Пасора не виходили з цеху і намагалися виправити становище, нічого з цього не виходило. План виконувалася, а за зміну колектив пошивав тільки 100—120 костюмів.

Щоб виправити становище, ми вирішили підвищити культуру робочого місця швей. Перш за все

ЦЬОГО ЛІТНЬОГО чоловіка можна було побачити на зустрічі воїнів-ветеранів у Волгограді. Сергія Сергійовича Рогова зв'язує з Сталінградом спогад про бойове минуле, про першу урядову нагороду — медаль «За відвагу». Йі С. Рогов отримав у 1942 році, захищаючи місто-герой. Потім — курси середніх командирів, знову передова. Бої, бої... Груді відважного воїна прикрасили ордени «Червоного Прапора», «Червоної Зірки», «Вітчизняної війни» II ступеня.

У пам'яті кожного солдата залишився хоч один бойовий епізод,

НІЧОГО ОСОБЛИВОГО Н Е М А

який не забувається за далечню років. Є він і у Сергія Сергійовича. ...22 лютого 1945 року. Поблизу села Барт (Угорщина) фашисти, відчувачи близьку погібель, пішли на прорив. У розпалі бою впав, підкошений ворожою кулею командир полку П. Коротич. С. Рогов перев'язав його відірваним від сорочки клаптом, виніс командира з поля бою. Ніч застала їх у траншеї. Нести командира Сергія Сергійович не міг — сам був поранений, але все ж знайшов вихід і врятував життя командира.

Після війни Сергій Сергійович приїхав у село Попівці поблизу Конопа. І тут доля звела його з Коротичем, який працював там головою сільради. Ідуть листи до Полтави, де живе колишній командир, а звідти — у Попівці, де С. Рогов працює начальником охорони спиртзаводу.

Працює ветеран, як і воював, відмінно. Коли до нього з проханням розповісти про бойове минуле звертається молодь, Сергій Сергійович Рогов відповідає:

— Нічого особливого в моїй біографії немає. Я такий же, як і тисячі інших. **В. ЗАХАРЧЕНКО.**

перевели пошиття виробів на конвейер, поліпили освітлення згідно вимог наукової організації праці.

Тепер приміщення цеху набрало затишного вигляду: чисто і світло, на стінах квіти у вазах, всі дівчата одягнуті в зелені халати, а обладнання блищить новизною.

Зручності і затишок, механізація стали союзниками робітниць, допомагаючи їм успішно працювати. Тепер у бригаді вже немає таких, які б не виконували норм виробітку. А продуктивність праці підвищилася у цілому по колективу на 18 процентів.

Нині бригада швей, що її очолює майстер В. Самсонова, систематично виконує місячний виробничий план на 101—102 проценти при хорошій якості продукції.

Підвищення культури робочого місця вплинуло на ріст продуктивності праці. Якщо, наприклад, раніше швея Безрученко не справлялася з виконанням денного завдання, то тепер вона виконує свою виробничу норму на 132 проценти.

Покращили результати своєї роботи швей Сутугіна, Грошева, Деречина, Швець та інші. Це тільки початок тієї копійки роботи, що передбачена організаційно-технічними заходами по підвищенню культури робочого місця. В цьому році ми намітили освоїти нове обладнання, яке полегшить працю робітниць на деяких операціях і підвищить продуктивність.

Але культура робочого місця не тільки турбота про кількість виробленої продукції та її якість, але й повага до робочої людини, турбота про її здоров'я та добрий настрій, щоб вона трудилася продуктивно і з задоволенням.

Л. КИЗИМ.
Головний інженер Ворошиловградського УВП-2.

На Ворошиловградському УВП-2 Лідію Парасич знають як передову виробничницю. Вона достроково виконала особистий п'ятирічний план і тепер працює в рахунок липня 1971 року.

На фото: швея Лідія Парасич.

Фото Я. МОРГУЛІСА.

НАШЕ ЖИТТЯ

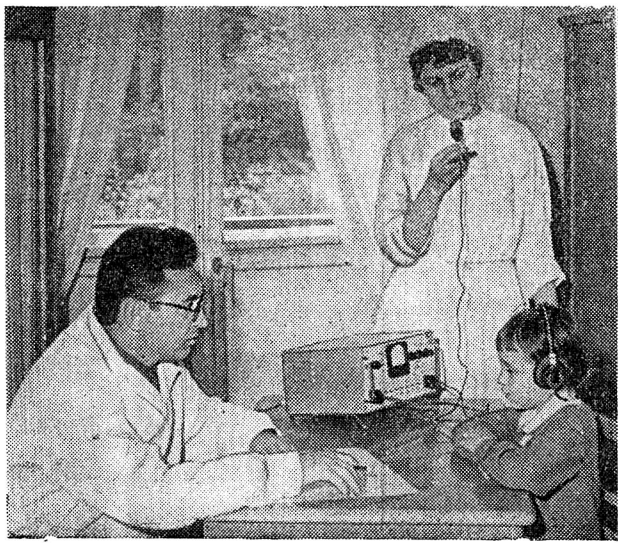
27 червня 1970 р.

При Київському науково-дослідному інституті отоларингології вже кілька років діє кабінет, де проводяться заняття по використанню залишків слуху дітей дошкільного віку.

На фото: (внизу) старший науковий співробітник інституту Зіктор Леонідович Ліфанов та логопед Ірина Йосипівна Лозик (зверху) проводять заняття з Танею Заріповою. Дівчина вже користується фразовою та розгорнутою мовою, читає, рає. В цьому році піде в перший клас.

Фото О. ШЕПЕЛЮКА.

У ДОБРУ ПУТЬ

...І знову святково й урочисто в просторому класі Вінницької школи для глухих: сьогодні тут уже дванадцятий раз проводять випускний вечір. На обличчях випускників сяють радісні усмішки, а вчителі засмучені. Ні, вони веселі і разом з усіма радіють успішному закінченню навчального року, але все ж нема-нема та й промайне в їх очах прихований сум. Жаль розлучитися з тими, з ким за довгі роки зріднилися душою, чий радість і печаль сприймали як свої...

Першою одержує атестат зрілості Ольга Костенко. Вона прийшла до школи 9 років тому. Сумлінна й наполеглива, вона ніколи не боялася труднощів ні в навчанні, ні в праці. На Вінницькому УВП Ольга пройшла шлях від учениці до майстра. Тепер Ольга Костенко працює на одній з ведучих ділянок — розкрій тканин. Вручаючи їй атестат зрілості, директор школи Марія Миколаївна Трифонова тепло поздоровила і поцілувала її.

А Катя Лукашенко разом з атестатом одержує похвальну грамоту. Для неї — це подвійна радість. Через місяць-два вона закінчить

виробниче навчання на підприємстві і стане майстром. Серйозна, вдумлива дівчина хоче продовжувати навчання в технікумі. Під дружні оплески директор УВП Г. Сібінев вручає їй пам'ятний подарунок — новий, з блискучою шкірою та замком чемодан. Майбутній студентці ця річ ще стане в нагоді.

Атестати одержують робітники агрегатного заводу В. Москвичов, К. Козар, робітниця УВП Л. Донченко, Н. Гриневська, А. Микницька...

І ось уже звучить напутне слово директора школи М. Трифоновой. Вона побажала колишнім учням дорожити честю школи, скрізь і всюди бути гідним імені радянської людини.

Від імені випускників виступила Катя Лукашенко. Вона подякувала вчителям за їх нелегку працю і сказала:

— Так, ми будемо гідними імені радянської людини.

— У добрий час, у добру путь! — відповіла їй Марія Миколаївна. Потім випускники піднесли квіти вчителям і гостям.

До пізнього вечора тривало їх свято.

М. НИРОВ.

СПОРТ

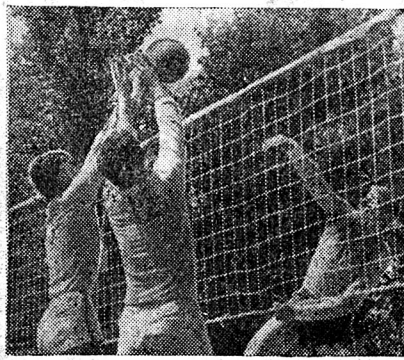
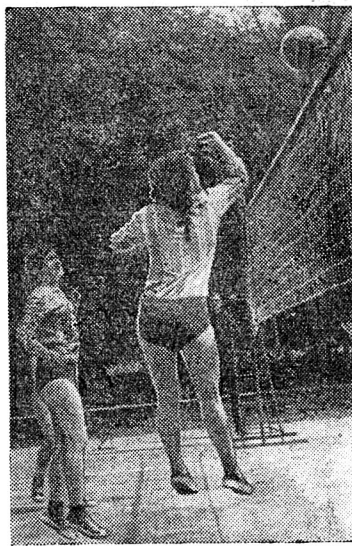
ФІНАЛ З ВОЛЕЙБОЛУ

У першій половині червня в м. Чернівці відбулися фінальні змагання з волейболу — першого виду програми спартакіади УТОГ, присвяченої 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

Серед жінок гостра і безкомпромісна боротьба розгорнулася в основному між командами Івано-Франківського, Одеського та Миколаївського облвідділів. Уже перший день змагання приніс сенсацію. Івано-Франківські волейболістки, дебютантки першості, які переплинули шлях до фіналу призерам УТОГ — запорізьким спортсменкам — у важкому поєдинку здобули перемогу над досвідченим колективом — чемпіоном Товариства 1968 року — командою Одеського облвідділу.

Наступного дня івано-Франківці виграли матч у минулорічного переможця першості — волейболісток з Миколаєва.

Після дводенних напружених

ця відповідно зайняли команди Житомира, Волині та Полтави. Слід зазначити, що призери 1968 року — спортсмени Полтавського облвідділу виступили в цьому році нижче своїх можливостей.

Чемпіони 1970 року — команда Івано-Франківського та Запорізького облвідділів — нагороджені перехідними кубками та грамотами Центрального правління УТОГ, а спортсмени цих колективів — грамотами, жетонами та цінними подарунками. Команди, що зайняли II—III місця, також нагороджені грамотами і жетонами.

Чотирнадцять найсильніших спортсменок і спортсменів включено до складу чоловічої та жіночої збірних команд УТОГ з волейболу. Після короткочасного навчально-тренувального збору вони візьмуть участь у всесоюзних змаганнях збірних команд республіканських товариств глухих, що відбудеться у м. Гомелі з 22 по 30 червня ц. р.

Фінальні змагання з волейболу поруч з успіхами показали й слабкі сторони в підготовці спортсменів. Для підвищення рівня майстерності навчально-тренувальну роботу слід будувати так, щоб наблизити волейболістів до ігрової обстановки на офіційних змаганнях.

На фото: команда Івано-Франківського облвідділу — чемпіон УТОГ 1970 року.

поєдинків івано-Франківські спортсменки дуже стомилися і зустріч з ворошиловградками програли, а наступні два матчі дружна і волевова команда, в якій особливо виділялась Ольга Свищ, виграє і таким чином завоювала звання чемпіона Товариства 1970 року.

Друге місце зайняли одеситки, третє — спортсменки з Миколаєва.

Інші місця відповідно зайняли колективи волейболісток Сумського, Ворошиловградського та Львівського облвідділів УТОГ.

Серед чоловічих команд, від початку й до кінця змагань впевнено лідирували запорізькі. Цей колектив, в якому відзначився В. Натха, не знав гіркоти поразок і завоював звання чемпіона УТОГ 1970 року.

Друге місце зайняли спортсмени Кіровоградського, а третє — Київського облвідділів. Наступні міс-

На фото: чемпіон УТОГ 1970 року — команда Запорізького облвідділу.

МОЛОДІСТЬ НАШИХ МІСТ

За останній час у нашій республіці з'явилося багато нових міст. Вони виникли там, де невтомні геологи виявили підземні скарби корисних копалин, а славі будівельники спорудили потужні теплові і гідроелектростанції, великі промислові підприємства. Це — Придніпровськ, Молодогвардійськ, Червонопартизанськ, Вуглегорськ, Дніпрорудний, Українськ, Зеленодольськ, Новий Роздол, Новий Капаш, Бурштін та інші.

В опублікованих недавно попередніх підсумках Всесоюзного перепису населення 1970 року є такі дані: порівняно з 1959 роком загальна кількість міських поселень України збільшилась на 166 одиниць, або 1,2 раза, в тому числі міст — на 53 одиниці, селищ міського типу — на 113. Молоді міста назавжди залишаться віхами великих нинішніх звершень.

Оновлюються, омолоджуються, роздаються вище, перетворюються в перспективні промислові центри і багато старих міст. Це, як твердять спеціалісти, головний шлях містобудування в республіці.

Взяти, наприклад, Білу Церкву на Київщині. Нічим особливим це

містечко не було примітне. Але ось кілька років тому прийшли сюди будівельники і на березі тихої річки Рось почали підійматись корпуси потужного комбінату шин і гумоазбестових виробів. Це буде високо механізоване і автоматизоване підприємство. Про розміри комбінату дає уявлення самий лише перелік заводів, які входять до нього: шинний, гумотехнічний виробів, механічний, а також ТЕЦ і більше десятка різних допоміжних виробництв та об'єктів.

Змінив своє обличчя завод сільськогосподарських машин, реконструйовано інші підприємства, комбінати побуту. Населення Білої Церкви перевищило вже 100 тисяч чоловік.

На весь голос заявляло про себе ще одне в недалекому минулому непримітне місто — Кременчук. Заговорили про нього тоді, коли там відкрили підземну комору, в якій природа тисячоліттями берегла мільйони тонн залізної руди. Цю сировину переробляє нині діючий Дніпровський гірничозбагачувальний комбінат.

Відоме місто і своїм автомобільним заводом, що випускає чудові великоавтомашні машини, і гідроелектростанцією на Дніпрі з величезним штучним водоймищем. Сьогоднішній Кременчук — це 148 тисяч жителів. Такої кількості не було ще зовсім недавно у Полтаві, Вінниці, Кіровограді, Житомирі та в інших обласних центрах.

Можна розповісти про Каховку, з якою зв'язується майбутнє всієї Таврії. Вона повинна напоїти водою жаркі степи. Звідси бере свій початок Північно-Кримський канал, який підходить вже до Феодосії. Розгортається будівництво найбільшої в Європі Каховської іригаційної системи. Головна магістраль каналу протягнеться на 125 кілометрів. Уже піднялись корпуси так званої промислової бази зрошувальної системи. Тут же виростає селище Светлово. Тепер воно налічує менше трьох тисяч жителів, але незабаром їх буде 20 тисяч.

У великі центри хімічної промисловості перетворюються Черні-

гів і Черкаси. Недавно почав давати продукцію завод азотних добрив у Ровно.

За роки п'ятирічки до ладу стануть 220 великих промислових підприємств, багато об'єктів культурно-побутового призначення. Буде здано 97 мільйонів квадратних метрів житла. Ось чому так швидко зростає число городян у Кривому Розі, Миколаєві, Мелітополі, Херсоні, Сумах, Хмельницькому, Івано-Франківську...

Сьогодні в нашій республіці — 55 процентів міського населення. За підрахунками спеціалістів, у 1980 році міські жителі становитимуть на Україні 70—75 процентів.

Зростання міст — показник нашого прогресу.

Г. СЕМЕНОВ.

Редактор О. БОРИМЧУК

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша життя» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 994—8670. 70 р.